

Fornuft, ikke våben – kom med i den Internationale Fredskoalition Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 14. august 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 14. august 2024. Jeg hedder Harley Schlanger Schlanger og er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org eller poste dem på chat-siden.

Helga, vores titel i dag er »Fornuft, ikke våben«, og den fører os direkte til spørgsmålet om, hvordan vi kan bruge fornuften til at ændre den farlige retning, som de vestlige regeringer har valgt på mange fronter. Vi har fået en række spørgsmål om de ukrainske styrkers invasion i Kursk-regionen i Rusland. Der er rapporter om, at der var lejesoldater fra Polen, Storbritannien og Frankrig, og det har fået en række analytikere til at sige, at dette har overskredet en rød linje. Du beskrev dette angreb og det ukrainske droneangreb på atomkraftværket i Zaporozhye som »en ny fase i Vestens planer om at ødelægge Rusland«.

Så her er nogle af spørgsmålene til dig: »Tror du, at disse angreb er et tegn på Ukraines, USA's og NATO's desperation? Tror du, at de er udformet for at skabe en bedre

forhandlingsposition for Zelenskyj ved fremtidige forhandlinger? Eller tror du, at det er en total krigserklæring mod Rusland?»

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er bekymret for, at det kan være det sidste, for det, vi har set, er virkelig en optrapning skridt for skridt. Og tanken om, at – jeg mener, jeg kan kun citere visse topanalytikere, som har påpeget, at mens russerne tydeligvis rykker massivt frem i Donbass-regionen, og de ukrainske tropper mister deres, ifølge rapporter, 1.000 mennesker om dagen, som bliver dræbt og såret. Og disse tropper er meget dårligt trænedede, nogle af dem kun i få dage, og så bliver de sendt ud på slagmarken i en forfærdelig situation. Men den brigade, der angreb Kursk-regionen, er angiveligt en fremragende trænet brigade på niveau med NATO-våben og NATO-træning, og de har tydeligvis været i stand til at gøre en del fremskridt – begrænset, men ikke desto mindre. Så jeg tror, at det underliggende motiv stadig er optrapning for at trække Rusland ind i en generel krig. For jeg kan ikke se nogen logik: Hvis man ville have en løsning, kunne man have fået det i marts 2022. Så jeg tror, at da den russiske viceudenrigsminister Ryabkov sagde, at situationen er sådan, at der ikke længere er nogen stopklodser, så tror jeg, at det er meget mere præcist, for det ser ud til at blive ved og ved. Og jeg tror, at vi hurtigt er ved at nå et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

Jeg tror, vi befinder os i en meget, meget farlig optrapning, i de to krigsfronter omkring Ukraine, men også i Sydvestasien, og det er derfor, vi virkelig har gjort en indsats for at prøve at få et andet niveau ind i hele debatten, med en diskussion om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, med tanken om at prøve at få en anden stemme ind i billedet, for lige nu tror jeg, vi er på vej mod en fuldstændig katastrofe.

SCHLANGER: Vi bør opfordre folk til at deltage i Den Internationale Fredskoalition, som havde en ekstraordinær succes i sidste uge, hvad angår deltagere og styrken af

præsentationerne. Det er hver fredag, og folk bør deltage i det og blive en del af det.

Du nævnte situationen i Sydvestasien: Vi har et spørgsmål fra en person, der identificerer sig selv som palæstinenser, og som er bedstemor til mange børn, der stadig bor i Gaza. Og hun sagde: »Er der nogen chance for, at gidselfrigivelsen og våbenhvileforhandlingerne i Doha vil lykkes? Hvorfor skulle nogen forvente, at Netanyahu pludselig vil acceptere en våbenhvile og en palæstinensisk stat? Er der nogen, der har nogen indflydelse, som kan ændre situationen i Israel?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er klart, at den eneste kraft, der kan have indflydelse, er USA og Biden-administrationen. Men hvis man ser på, hvad de gør, forsyner de ikke kun vedvarende Israel med våben – de har lige indgået en anden aftale, som ikke vil træde i kraft med det samme, fordi det er våbensystemer, alle mulige slags kampfly og andre køretøjer, som det helt klart tager år at producere; men det er en aftale til 20 milliarder dollars, udenrigsministeriet lige har indgået med Israel, som, selv om den ikke påvirker situationen med det samme, sender et forfærdeligt signal! Jeg mener, der ville være brug for det modsatte: Dybest set, at USA siger: »Stop nu, indgå en våbenhvile og alle de andre krav«, men det kan jeg ikke se komme.

Det, man i stedet ser, er en vedvarende opbygning af amerikanske våbensystemer i regionen, amerikanske hangarskibe, amerikanske ubåde, alle slags flåder, der ledsager disse formationer. Så jeg tror, at de fra USA's side klart sendte det signal, som Austin havde sagt lige fra begyndelsen: At hvis Israel bliver angrebet, vil USA stå fast ved Israels side. Hvilket i betragtning af den utrolige modtagelse, Netanyahu fik i USA i Kongressen, med 58 stående bifald, kun kan læses som et signal om at fortsætte fuldt ud.

Så jeg synes, at den nuværende situation ser ud til at være meget, meget fastlåst. Jeg tror, at det eneste tegn på håb er,

at Abbas fra Det Palæstinensiske Selvstyre lige har været i Moskva; jeg tror, at han stadig er i Moskva. [Han mødtes med præsident Putin (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/74860>) i går. Der blev det aftalt, at palæstinenserne vil få en særlig rolle og deltage i BRIKS-topmødet i Kazan i oktober, og at der vil blive oprettet et forum på sidelinjen af BRIKS, hvor alle nationer kan deltage, diskutere og udtrykke deres synspunkter om situationen i Gaza.

Det er i en vis forstand en parallel begivenhed til det, som Chandra Muzaffar, lederen af JUST-organisationen fra Malaysia promoverer, nemlig »Uniting for Peace«-resolutionen i FN's resolution 377V, som foreskriver, at hvis FN's Sikkerhedsråd sidder fast i et bestemt spørgsmål på grund af et medlems veto eller af andre grunde, så er der en bestemmelse om, at hele spørgsmålet kan gå til FN's Generalforsamling. Og jeg tror, at mange fredsorganisationer, herunder Den Internationale Fredskoalition, støtter denne idé. Og jeg tror, at et sådant ekstraordinært skridt kan være den sidste udvej: At bringe hele spørgsmålet op på FN's generalforsamling, så verdens øjne bliver rettet mod det, og det ikke kan mørklægges af en hvilken som helst mediekontrol.

Så jeg synes ikke, at situationen er håbeful. Jeg tror, at Hamas allerede har sagt, at de ikke vil deltage i mødet den 15. i Qatar eller Egypten, og derfor tror jeg, at ideen om at gå til FN's generalforsamling kan være den eneste måde at komme videre på.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche fra Schiller Instituttet.

Nogen stillede et spørgsmål om FN's resolution 377, så det svarede du på. Men her er et spørgsmål, der går tilbage til Ukraine, fra Deborah Jennings, der sagde: »Har Helga nogen idé om, hvem der vil blive valgt til at erstatte Zelenskyj?«

ZEPP-LAROUICHE: Det ved jeg ikke, men der var i går en rapport fra den russiske efterretningstjeneste, som hævder, at USA og Vesten generelt har besluttet at fjerne præsident Zelenskyj og erstatte ham med den tidligere indenrigsminister [Arsen Avakov], som var indenrigsminister i Ukraine fra 2014-2021. Og hvis det er tilfældet, bliver vi nødt til at se meget nøje på det, for han rapporteres – dette er alt sammen en russisk kilde, så jeg tror, at det naturligvis skal modtjekkes – men han ser ud til at være en af grundlæggerne af Azov-bataljonen; han har helt klart forbindelser til Myrotvoret-listen, og generelt ser han ud til at være i nærheden af Victoria Nuland-netværket, som inkluderer den nuværende amerikanske ambassadør i Kiev. Så jeg tror, at hvis det viser sig at være sandt, varslers det ikke noget godt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en kontakt i Tyskland, som har sendt følgende ind: »Med den overdrevne dækning af OL hører vi ikke meget om den politiske krise i Frankrig.« Og hun skriver: »Har Macron tænkt sig at køre tingene uden en premierminister? Forventer du, at Frankrig forbliver roligt, eller er der mulighed for et sammenbrud der?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at det faktum, at der nu er rapporter om, at udenlandske lejesoldater fra flere lande, herunder Frankrig, angiveligt allerede er i Ukraine, vil bekræfte det, som Macron nævnte for nogle måneder siden, nemlig at sende franske og andre NATO-tropper ind i Ukraine, hvilket er meget svært at sige, når den endelige røde linje er overskredet. Jeg mener, problemet er, at Vesten, hver gang Rusland ikke reagerer, kan blive helt manisk og sige: »Se! Se! Der er ingen røde linjer. Putin bluffer bare.« Men det synes jeg bare er utroligt dumt, for jeg ville give det en anden fortolkning, nemlig at Putin viser en {enorm} tålmodighed, fordi russerne er klar over, ligesom alle i Vesten, der er fornuftige, at en optrapning kun kan føre til en tragedie! Men det er næsten som en besættelse hos Vesten at blive ved med at optrappe, fortsætte med at optrappe. Og det er ikke kun Frankrig, der

vil eksplodere, det er jeg sikker på, for der er intet i den franske situation, der giver håb om stabilitet.

Den samme situation er tydeligvis i Tyskland, hvor Socialdemokratiets præsidium i mandags [12. august] besluttede at bakke fuldt ud op om Scholz og beslutningen om at installere amerikanske mellemdistancemissiler og muligvis langdistancemissiler i Tyskland. Som Scholz havde sagt, da han kom tilbage fra NATO-topmødet, at USA traf beslutningen om at placere disse langtrækkende missiler i Tyskland, og at det var en god beslutning. Så Scholz indrømmede, at det ikke var Tyskland, der traf beslutningen, men USA! Hvor er den tyske suverænitet? Tyskland er blevet til grin i hele verden, fordi de ikke har deres egen regering, men de har nogen, der reducerer Tyskland til en vasalstat, USA's 51. stat, ledet af en slags amerikansk guvernør. Det er afgrundsdybt!

Og jeg kan kun sige, at vi må gøre alt, hvad vi kan, for at fortælle folk, at hvis man installerer amerikanske missiler med den idé, at de efter en vis produktionsperiode skal erstattes af europæisk producerede missiler, så bringer det os tilbage til situationen, som den var i begyndelsen af 1980'erne, hvor man havde Pershing II og SS-20, med NATO's dobbeltbeslutning, som reducerede advarselstiden for en potentiel affyring af atomvåben til 4-5 minutter! Dengang var der millioner af mennesker på gaden, fordi de var klar over, at hvis der skete den mindste fejl, og den ene side på deres radarskærm fik noget, der lignede et missil fra den anden side, så var de nødt til at affyre hele deres arsenal, fordi tiden var for kort til at tillade en fejltagelse.

På det tidspunkt bidrog disse store, store massedemonstrationer i gaderne til at løse den situation, der på det tidspunkt var med INF-traktaten [Intermediate-Range Nuclear Forces]; i mellemtiden er INF-traktaten og mange andre traktater blevet opsagt – det var af præsident Trump – og nu, i begyndelsen af 2026, vil selv den nye START-aftale udløbe, og så vil der absolut ikke være flere

våbenforhandlingstraktater mellem NATO og Rusland. Derfor tror jeg, at enhver – det, vi har fundet ud af i organiseringen, er, at de unge mennesker er fuldstændig uvidende og ligeglade, og de har ingen idé. De siger: »NATO er OK.« De ved det ikke! De har ikke tænkt det igennem. På den anden side fandt vi ud af, at de ældre i Tyskland, folk som stadig enten oplevede Anden Verdenskrig eller voksede op i efterkrigstiden, hvor mindet om bombardementerne og ødelæggelserne under verdenskrigen stadig var meget friske i folks bevidsthed: Så det må på en eller anden måde lykkes os at gøre det klart for folk, hvad effekten af disse beslutninger er, for jeg tror aldrig, vi har været så tæt på faren for en ny krig – denne gang med atomvåben – og hvis det nogensinde kommer så vidt, vil det være enden på civilisationen.

Så jeg kan kun sige, at jeg synes, at denne beslutning fra SPD's præsidium er selvmorderisk. Jeg kan ikke forestille mig, at SPD-basen vil støtte det. Der er allerede vigtige folk fra ledelsen, som Rolf Mützenich, Ralf Stegner, Norbert Walter-Borjans, tidligere SPD-formand, som er imod det. Men jeg tror, at SPD vil få regningen for denne beslutning ved det kommende delstatsvalg i september.

Men Tyskland og Frankrig vil gå ind i en periode med stor turbulens. Det står allerede klart.

SCHLANGER: Den person, der stillede spørgsmålet, har lige sendt en opfølgende note og sagt: »Tak for dit svar. Det bekræfter, hvad vi troede. Nu ved vi med sikkerhed, hvorfor Scholz aldrig krævede en forklaring på Nord Stream-rørledningen: Tyskland vil ikke forsvare sin suveræne sikkerhed, og Scholz er en marionet.« Så det er fra den person, der stillede spørgsmålet.

Lad os hoppe over til USA et øjeblik, for vi har et spørgsmål fra en republikaner fra Texas, som sagde: »I 2016 støttede mine venner og jeg Donald Trump, fordi han angreb den nye verdensorden og alle dens krige. Nu ser det ud til, at han

støtter Israels udryddelseskrig mod Gaza. Han får støtte fra israelske zionister og kristne zionister i USA. Ved du, hvorfor han skulle ændre sin holdning til krigen og nu være på samme side som Biden?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved ikke, hvad Trump vil gøre. Jeg har stadig et lillebitte håb om, at han, når han bliver præsident, vil beslutte sig for virkelig at afslutte disse krige, da han er kendt for sine uberegnelige beslutninger. Jeg mener, jeg kan kun sige det som et håb. Det er ikke en overbevisning og ikke en sikkerhed.

Jeg tror, at problemet med det amerikanske valg generelt er AIPAC's indflydelse på afgørelsen af lokale valg af kongresmedlemmer, senatorer og også præsidentkandidater med enorme pengebeløb. Det er ganske enkelt betagende! Heldigvis lykkedes det dem ikke at vælte kongresmedlem Ilhan Omar. Under alle omstændigheder beviser det, at AIPAC – man burde nok se på, hvor de får deres enorme summer fra, for vi taler om millioner og atter millioner af dollars.

Jeg mener, det viser, at USA ikke længere er et demokrati: Det er et plutokrati. Jeg mener, hvis det, der afgør valg, er millionbeløb og i nogle tilfælde dusinvis af millioner, så tror jeg virkelig, at det er selve demokratiet, der er på spil. Så jeg kan kun sige, at dette er en periode, som aldrig nogensinde har eksisteret i historien, hvor jeg tror, at valgprocessen, selv i et vigtigt valgsystem som det præsidentielle system i USA, helt sikkert er ved at nå sine grænser. Og det eneste håb er, at almindelige borgere, folk, der normalt ikke tror, at de har nogen stor rolle, må blive statsborgere ved i en vis forstand at forstå, at da den amerikanske revolution fandt sted, uafhængighedskrigen og efterfølgende uafhængighedserklæringen, burde folk genlæse teksten i uafhængighedserklæringen: På visse tidspunkter – bed mig ikke om at citere den udenad, det ved jeg ikke; men jeg kender indholdet meget godt – siger Uafhængighedserklæringen grundlæggende, at man aldrig skal vælte en regering med let

hjerter eller ændre rækkefølgen, for det indebærer en masse. Men når man har udholdt en elendig tilstand i meget lang tid, har man ret og pligt til at skabe forandring.

Den forpligtelse, der ligger i uafhængighedserklæringen, er det, der kræves lige nu. Men det betyder, at almindelige borgere er nødt til at blive statsborgere. Det betyder, at de hurtigt skal kvalificere sig til at være kompetente i forhold til beslutningen om, hvad en præsident skal gøre med hensyn til udenrigspolitik, økonomisk politik, militærpolitik og kulturpolitik. Jeg tror, at USA og de europæiske lande vil gå ind i en meget vanskelig periode, fordi det ikke kun er et amerikansk valg, men fordi vi sidder på en krudttønde med et svigtende finansielt system. I så den sorte mandag den 5. august i sidste uge, hvor især de asiatiske aktiemarkeder faldt og derefter steg dagen efter. Det skyldtes dybest set Yen Carry Trade, derivativeeksponeringen, og et kollaps på markederne kan ske når som helst. Det kunne endda ske før det amerikanske valg.

Så har du naturligvis fremkomsten af det nye system i form af BRIKS, som også er i gang før det amerikanske valg. Og jeg kan kun gentage, hvad jeg har sagt i meget lang tid: At den eneste måde, hvorpå man kan komme ud af dette utroligt farlige øjeblik med fare for atomkrig, er, at vi må overbevise de politiske kræfter i Vesten, i det kollektive Vesten, i Europa, i USA, om, at vi må holde op med at forsøge at behandle alle disse andre lande som fjender: Rusland, Kina, BRIKS-landene, Brasilien, Indonesien, Indien, Afrika. De er ikke fjender! Og vi bør støtte deres bestræbelser på at overvinde deres egen underudvikling, i tilfældet med det Globale Syd; landene i det Globale Syd ser for første gang chancen for at overvinde underudvikling og fattigdom på grund af Kinas fremgang, som ikke er en trussel.

Og jeg tror, at vi er nødt til at tænke i nye baner, og den almindelige borger er nødt til at udtrykke, du ved, mellemfolkelige relationer. Hvis de har råd til det, bør de

rejse til nogle af disse lande eller søge en dialog. Men vi er nødt til at begynde at stoppe denne geopolitiske konfrontation, ellers er det snart for sent. Og jeg er {helt} sikker på, og jeg kan kun give dig en personlig garanti for, at hvis USA, hvis Tyskland, Frankrig, Italien, ville sige »OK, vi ønsker at deltage i opbygningen af et nyt økonomisk system sammen med BRIKS, på et win-win grundlag, på grundlag af FN-pagten, på grundlag af de fem principper for fredelig sameksistens, så kan jeg give dig en 100% garanti for, at svaret ville være et overvældende »Ja, vi byder jer velkommen«: Og det er vejen ud.

Så vær venlig at bringe denne tanke ind i diskussionen. Tag til kongresmøder eller andre politiske arrangementer, og rejs den mulighed. For vi er nødt til at komme ud af denne gentagelse af den kolde krig på steroider, for det er der, vi befinder os lige nu.

SCHLANGER: Og en af måderne at kvalificere sig som en ordentlig borger i vores republik på er at abonnere på {Executive Intelligence Review}. Det er en ugentlig onlinepublikation, som tager de emner op, som vi diskuterer i dag. Faktisk er det sidste spørgsmål, jeg har til jer, fra en mangeårig abonnent, som sagde, at han sender denne besked, da verden er på vej ind i en økonomisk periode, som af nogle beskrives som »uroligt farvand«. Han skriver: »I morgen er det 53 år siden, at Nixon meddelte, at han for at beskytte dollaren ville suspendere kernen i Bretton Woods-aftalen.« Han skriver: »Din mand, afdøde Lyndon LaRouche, advarede om, at Nixons handlinger var en gentagelse af Hjalmar Schachts økonomiske politik, der blev gennemført under Hitler, og burde beskrives som »fascistisk« og ville føre til et sammenbrud og krig.« Og han sagde: »Når jeg ser tilbage på de 50 år med LaRouches prognose, vil jeg sige, at hans advarsler var berettigede og spillede en afgørende rolle i den beslutning, som medlemmer af det permanente bureaukrati i justitsministeriet traf om at forfølge ham. Jeg vil gerne

vide, hvad du mener, både om hans prognose, og om dette var en af hovedårsagerne til fjendtligheden mod ham fra etablissementet?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at de angreb min afdøde mand på et tidspunkt, hvor han udelukkende var idéproducent, og hvor vi ikke havde nogen politisk organisation, der var værd at tale om. Det var bare en filosofisk forening i 1971. Men han erkendte absolut, med krystalklar indsigt og fremsynethed, den iboende fejl i det økonomiske system. Og da Nixon gjorde det den 15. august 1971, var han den eneste økonom i verden, som helt præcist forudsagde, at hvis man fortsatte på denne linje med deregulering, med at erstatte produktion med profitmaksimering, med money-makes-money, med hele det sprudlende system med at skabe flere milliardærer og flere milliarder fattige mennesker, så ville det føre til et nyt sammenbrud.

Og det er så sjovt, at jeg i den seneste tid har haft flere diskussioner med højtstående personer, som på et tidspunkt altid selv bragte Lyndon LaRouches prognoser på bane. Og de sagde: »Se, det er utroligt, nu viser alt sig at være præcis, som han forudsagde det, og det er ærgerligt, at han ikke er her til at se, hvor absolut sandfærdige hans prognoser viste sig at være. Men også, at nogle af hans løsninger nu bliver taget op af så mange lande i det Globale Syd for at gennemføre en sund økonomisk politik.« Og jeg tror, at det er meget sandt.

Så måske er det bedste, vores seere kan gøre i morgen på denne skæbnesvangre årssdag, at læse nogle af LaRouches skrifter. Læs for eksempel »On a Basket of Hard Commodities: Trade Without Currency«, som er en af artiklerne på {EIR}'s hjemmeside, og du kan klikke på den og bare læse den. Og så tænke: »Hvorfor gør Vesten ikke bare det samme og arbejder sammen med landene i det Globale Syd?« Min afdøde mand har defineret "De fire nye love til at redde USA nu! Ikke en mulighed: En umiddelbar nødvendighed": Den første, gå efter Glass-Steagall, gør

præcis, hvad Franklin D. Roosevelt gjorde med Glass-Steagall-loven i 1933; det vil sige, at man skal beskytte forretningsbankerne, og man skal fortælle investeringsbankerne, at de selv skal bringe orden i deres regnskaber uden skatteydernes penge, og hvis de går konkurs, skal de bare erklære sig konkurs, men ikke opretholdes af en endeløs strøm af trykte penge, fordi resten af verden ikke længere vil finansiere det. Det er en del af betydningen af den af-dollarisering, som er i gang. Og så skal man have nationalbanker, helst i alle lande; og så skal man sætte kreditskabelsen tilbage under kontrol af en suveræn regering og udstede kreditlinjer til produktion til investering i de områder af økonomien, som er gyldige – infrastruktur, videnskab, grundforskning og udvikling, alle slags industrier, landbrug, højteknologiske områder som rummet, fusion.

Jeg mener, det ville være så let at løse dette, og hvis USA ville tage beslutningen om at skifte væk fra de permanente krige og fodre disse krige med det militærindustrielle kompleks og dybest set sige, at fra nu af vil vi investere både denne kapacitet og kredit, der skal genereres gennem denne reform, til genopbygning af USA: Infrastruktur, genopbygning af byerne, investering i sundhedssystemet, uddannelsessystemet – du ved, det ville være så meget mere gavnligt for USA og resten af verden, at jeg kun kan håbe, at dette jubilæum vil få tænsomme mennesker, ikke kun i USA, men også i andre dele af verden, til at »tænke på Lyndon LaRouches kloge ord og lytte til dem«, som den mexicanske præsident José López Portillo allerede havde krævet i 1998. Så nu er det tid til at »lytte til Lyndon LaRouches kloge ord«.

SCHLANGER: Helga, jeg postede i morges på Daily Update et interview, jeg fandt med Lyndon LaRouche fra april 2003, som blev lavet i Tyskland, hvor han talte om sin beslutning om at tage kampen op mod Den Internationale Valutafond på det tidspunkt, hvor Nixon trak stikket ud. Og jeg tror, din pointe her er, at det er på tide, at amerikanere, som endnu ikke har

opdaget LaRouche, opdager ham, for jeg tror, at folk rundt omkring i verden allerede er klar over, at det er sådan, de ville ønske, at amerikanerne tænkte.

Så det er de spørgsmål, jeg har. Har du nogen afsluttende kommentarer?

ZEPP-LAROUCHE: Ja: Gå venligst ind på Schiller Instituttets hjemmeside og se videoen fra den Internationale Fredskoalition fra sidste fredag, den 9. august: Det er en helt utrolig kombination af taler, hvor nogle af de bedste mennesker i USA, vil jeg sige, advarede og forsøgte at vække offentligheden om, hvor vi er på vej hen. Gå ikke glip af den <https://youtu.be/eCqA0-PWTRo>, og spred den vidt og bredt.

Og gør så alt, hvad du kan, for at deltage i det næste IPC-møde på fredag den 26. august kl. 11.00 østkysttid, for der har vi en særlig taler blandt flere andre – nemlig Scott Ritter, som den 7. august fik sit hjem ransaget og gennemført af FBI. Og jeg tror, at han vil fortælle, hvad det hele handlede om. Så gå ikke glip af det: Det bliver en ekstremt vigtig begivenhed. Og meld dig ind i Den Internationale Fredskoalition, for det er vores forsøg på at forene fredsbevægelsen, før det er for sent.

SCHLANGER: Tak, Helga, fordi du er med os i dag. Og jeg tror, jeg taler for alle, når vi takker dig for dit arbejde, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, til på fredag.